

Ἡμερονία ἐμπομπῆς 23-2-62 (ταινία 28)

I.- " Μάνα ἔρθεν καί ἡ Λαμπρή "

Μάνα ἔρθεν καί ἡ Λαμπρή, οὐλ' λάσκουν χαρεμένα,
τ' ἀναλλαγάδια καί τ' ἐμά σό σαντούκι διπλωμένα.
Ν' ἀηλί τήν μαυρομάναν ἀτς, πού ἔχ' τόν ξενητέαν,
καίεται τό καρδόπον ἀτς καί γίνεται μανέαν.
' Ἡ ξενητειά κι' ὁ θάνατον λέγνε πῶς ἕναν εἶναι,
ἐζύασαν κι' ἐτέρεσαν ἡ ξενητειά ναρύν ἕν .

2.- " Ὁ σεβταλῆς "

Ὁ σεβταλῆς ὁ ἄνθρωπον καμμίαν κι' κοιμᾶται,
σκοῦται ἀτός μεσανυχτί, φορεῖ καί πᾶει καί χᾶται.
Τῇ σεβταλῇ τό κάρδοπον πρέπ' ν' ἔχ' παραθυρόπον,
ἀπό μακριά νά φαίνεται τ' ἀτουνοῦ τό τερτόπον.
Μάνα ἀτέν ἐγάπεσα, μάνα ἀτέν θά παίρω,
ζ' ἀντενα ἕν, παλάλα ἕν, ἐγώ θά ὑποφέρω.

3.- " Ὁ πρόσωπο σ' τραντάφυλλον "

Ὁ πρόσωπο σ' τραντάφυλλον, πουλόπο μ' ἔλα-ἔλα,
σῇ γούλα σ' νά τυλίγουμει, ἐσύ τέρ' με καί γέλα.
Σῇ γούλα σ' νά τυλίγουμει, δύο-τρία φορές - ι,
ὄντες τερῶ σόν πρόσωπο σ', γιατί νά φεύ' ἡ χράς - ι.
Λαλῶ, λαλῶ καί κι' λαλεῖς, νά κόπετ' ἡ λαλία σ',
ἀς σόν Θεός σ' θ' εὐρήκς ἀτο μέ τήν περηφανεία σ'.
' Ἐμέν Κρωμέτε λέγνε με κι' ἐγώ Κρωμέτες κι' εἶμαι,
τό σπίτοπο μ' σῇν Ὀλασιαν καί Φαντακέτες εἶμαι.

4.- " Ποῦ εἶσαι καί κι' φαίνεσαι "

Ποῦ εἶσαι καί κι' φαίνεσαι τ' ὁμμάτι μ' ἀραεύ' σε,
κι' ἀτό τό μαῦρον τό λετσέκ' καί ντ' ἔμορφα λγεύ' σε.
' Ἐλέπω σε καί φεύ' ἡ χρά μ', δακρᾶ τ' ἕναν τό μάτι μ',
θαρροῦνε εἶμαι ἄρρωστος, πάντα στρών' τς τό κρεββάτι μ'.
' Ἐμέν ἡ μάνα μ' εἶπε με, νέπρε ντό ἕν τό χάλι σ',
μέ τό νυχτοπορπάτεμαν θά τρώς καί τό κιφάλι σ'.

5.- " Πάντα λές, πάντα γελαῶς "

Πάντα λές, πάντα γελαῶς, σό πεγάδ' ὄντες θα πᾶς,
παλλημάρια νομπώντες καί χωρίς σειράν γομώντες,
Ναί κουτσή λεμόν-λεμόν, τό πότ' σ' ἄμον τ' ἐμόν,
παρακαλῶ τό Θεόν πάντα νά εἶσαι τ' ἐμόν.
Τῇ πόρτα σ' ις τά ξυλά, ἔτερα εἶν' ἔτερα,
ἄφς τό κύρτς καί τῇ μάνα σ' κόρ' ἔλα σ' ἐμέτερα.
Μάνα ἡ νύφε τ' ἐμόν, ἀτέ θά φέρτσε νερόν,
σά ξύλα ἀτέ θά πάη κι' ἴντιαν λές ἀτεν θ' ἑφτάη.